

Prof. dr. Ahmed Kico
Victoria International University, Mostar
coki033@yahoo.com

Primljeno / Received: 17. 01. 2025.
Prihvaćeno / Accepted: 28. 01. 2025.

GEOPOLITIKA PALESTINE U MIŠLJENJU I DJELOVANJU BOSANSKOG AKADEMIKA ESADA DURAKOVIĆA¹

THE GEOPOLITICS OF PALESTINE IN THE THOUGHT AND ACTIVISM OF THE BOSNIAN ACADEMICIAN ESAD DURAKOVIĆ²

PALESTINA na savjesti čovječanstva je nova vrijedna i značajna knjiga bosanskog akademika Esada Durakovića. Akademik Duraković se, kao autor ove knjige u publicističkoj periodici, ponovo pojavljuje kao recentan naučnik koji na odgovoran način prezentira nove činjenice o geopolitičkim i ratnim igrama u i oko Palestine. Duraković i ovom knjigom, metodom dekonstrukcije postojećih tekstova i istraživanja o Palestini, posebno u vezi izraelske okupacije palestinskih teritorija i kontinuiranih ratova sa Arapima sa prostora Bliskog Istoka, prezentira nove činjenice i ukazuje na metodološke pristupe sintezi činjenica i saznanja. Naime, njegova dekonstruktivistička metoda uspijeva da svakodnevne stvari, na novi način istraži, raščlani i opiše, tako da uobičajeno čini začudnim. Drugim riječima, Duraković i kroz ovaj rad pokazuje da se samo dugotrajnim i upornim radom može izbjeći banalnost svakodnevnice, te da se mogu prikupiti i prenijeti najširoj čitalačkoj populaciji u Bosni i Hercegovini, regiji i svijetu, vjerodostojne informacije o izraelskoj agresiji na Palestinu, koja aktuelnim ratom u pojasu Gaze rezultira genocidom.

Autor na znakovit i višeznačan način kroz naslov kazuje o tome šta je tema i šta su bitne odrednice njegove knjige. Dakle, „Nomen ist omen“- ime je sve, pa se zato može reći da je Palestina kao država, prostor i narod u fazi umiranja i nestanka, te da je ona (Palestina) na savjesti čovječanstva. I zaista kada se pažljivo pročita i promotri tekst knjige, uočljivo je da su ključne teme autora o kojima piše stradanje naroda Palestine, izraelska okupacija i genocid, cionističko-evangelistička ideologijska praksa prema ljudima i narodima koji nisu Jevreji i kršćani evangelisti.

¹ Tekst je prikaz knjige *PALESTINA na savjesti čovječanstva* autora akademika Esada Durakovića, PLANJAX KOMERC d. o. o., Jelah – Tešanj i KULT-B, Sarajevo, 2024.

² This text is a review of a book *PALESTINA na savjesti čovječanstva (Palestine - the Guilty Conscience of Humanity)* by academician Esad Duraković, PLANJAX KOMERC d. o. o., Jelah – Tešanj and KULT-B, Sarajevo, 2024.

Sa geopolitičkog i aspekta humaniteta, Duraković u svojoj knjizi kroz veći broj eseja, tekstova i intervju (zajedno sa Predgovorom trideset i dva - 32) za genocid nad Palestincima i za nestanak ovog entiteta ponajprije optužuje i to recentno pokazuje cionistički režim Izraela, cionističko – evangelističko djelovanje u Izraelu, SAD i drugih zemljama, te posvemašnju šutnju i nedjelovanje režima i despotskih diktatura iz zemalja sa arapskom većinom.

U kontekstu geopolitičkih istraživanja u kojima se pominju i metode hibridnog djelovanja (ratovanja) jedne zemlje ili saveza protiv druge konkretne države, pa i saveza, Duraković na briljantan način pokazuju da je izraelskom aktuelnom ratu, odnosno genocidu u Palestini, pa i prethodnim protiv Palestine i drugih arapskih zemlja, prethodilo propagandno djelovanje samih režima iz Izraela i SAD, te njihovih udarnih pesnica kakvi su cionisti i teleevangelisti u državama poput SAD, Velike Britanije i Izraela.

Duraković u svojoj knjizi pokazuje da su propagandne, medijske operacije cionista i evangelista, kao bitnih segmenata hibridnog ratovanja protiv Palestine i drugih arapskih zemalja, zapravo bili u funkciji koncepta „indirektnog pristupa“ u historijskoj perspektivi koji cionistički režim u Izraelu prakticira od 1948. godine. Hibridno ratovanje kombinira dva tipa „indirektnog pristupa“ ratu, jedan koji inklinira skraćanju rata i drugi koji inklinira produžavanju rata, bilo vojnim ili nevojnim sredstvima. Kao i u Izraelu, ovaj pristup je vidljiv i u agresiji Srbije i velikodržavnih snaga na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu početkom 1990tih, gdje se odugovlačilo sa početkom oružanih sukoba sve dok hrvatski i bosanski Srbi nisu bili dovoljno psihološko-propagandno „skuhani“ da se masovno uključe u i saglase sa jednim potpuno iracionalnim i nadasve zločinačkim ratom.

Ovo je eklatantan primjer kako režim (Slobodana Miloševića) kroz psihološke i propagandne aktivnosti (hibridne operacije) od građana i naroda stvara „politički, režimski proizvod“, s krajnjim ciljem da načini poslušnog subjekta, što je u konačnici ovaploćenje biopolitike, posebno u zemljama Zapadnog Balkana. Aktuelna politička i sigurnosna kretanja na prostorima Bliskog Istoka, a posebno u Izraelu, ukazuju da režim Benjamina Netanjahua preduzima i preduzima intenzivne hibridne operacije (prije svega propagandne i psihološke) kako bi se građani Izraela, te jevrejski narod „skuhao“ za „gotovu stvar“, a to je istrebljenje svih drugih (prije svega Arapa) i trajna okupacija Palestine. Procjenjuje se da režim iz Izraela u značajnoj mjeri „skuhao“ građane i jevrejski narod da se saglasi i podrži genocid nad Palestincima. No, ohrabrujuće je da postoji primjeri suprotstavljanja Netanjahuovom režimu, a to su prije svih aktivnosti istaknutih jevrejskih intelektualca kakvi su, pored ostalih, Gideon Levy, Miko Peled, Omer Bartov, Aron

Mate i drugi. Oni su postali novi intelektualni heroji svijeta. Njihov glas u svijetu koji se ubrzano fragmentira daje nadu da ovaj svijet može preživjeti na nekom minimumu zajedničkog morala“.

Treba podsjetiti da je Gideon Levy tokom ratnih sukoba između Izraela i Hamasa, pozvao na "ukidanje kriminalne opsade Pojasa Gaze". Također, Levy podržava jednostrano povlačenje s okupiranih palestinskih teritorija bez ustupaka. "Od Izraela se ne traži ništa da 'da' Palestincima; od njega se samo traži da se vrati - da im vrati ukradenu zemlju i vrati im pogaženo samopoštovanje, zajedno s njihovim temeljnim ljudskim pravima i ljudskošću."

Konsultujući spoznaje i saznanja iz recentne stručne i naučne literature o Palestini, te njenog naroda u kontekstu otimanja i okupacije palestinske zemlje (teritorije), od strane cionističkih režima Izraela i njihovih pomagača u praktičnoj politici kao što su Velika Britanija i SAD, Duraković na izvanredan i vjerodostojan način čitaoce vodi kroz povijest krajeva o kojima piše, pri čemu na čudesan način izranjaju konkretni likovi otpora poput Mahmuda Derviša, palestinskog pjesnika i njegovih planetarno poznatih pjesama. U vezi s navedenim, Duraković u Predgovoru knjige ističe da „bespomoćno pratim kako ovih mjeseci krvolipta Gaza naočigled cijeloga svijeta i kako Palestinci, u brutalnoj agresiji/genocidu i sveopćoj izdaji – Istoka i Zapada, kršćana i Ummeta – postaju *sveti narod*. Najveći logor svijeta – u kome su ogromna većina djeca – izložen je danonoćnoj pobješnjeloj sili koju većina zapadnih vlada svim sredstvima podržava...“ (str. 10.).

Ovaj Durakovićev kategorički zaključak, ujedno je i imperativ zašto i zbog čega naglašava potrebu da se stradanja i genocid Palestinaca zaustavi, kako ne bi „Palestina ostala na savjesti čovječanstva“. Zato će Duraković vrlo jasno i rezolutno reći: „Svjestan sam da ti tekstovi (objavljivani mahom na portalima), pored analitičnosti, natopljeni su i emocijama, u emfazi, ali vjerujem da o Palestini nije ni moguće govoriti ili pisati bez empatije, videći kako je svijet taj narod bezdušno prepustio njegovom dželatu, njegovoj surovoj sudbini...“ (str. 11.).

Pišući o mogućem nestanku Palestine i njenog naroda, Duraković na veoma uvjerljiv način kazuje o onome što je prethodilo sadašnjoj fazi genocida koji se događa u Palestini. Dakle u tekstovima „Agresija na svetost Jerusalima“ i „Jerusalim: korak bliže kataklizmi“, objavljenim 2018. godine, Duraković u povodu preseljenja Ambasade SAD u Jerusalem, naglašava da je „to očekivan potez i SAD i Izraela jer je on nužno konzistentan i izuzetno je važan u dugoročnoj strategiji Izraela, na jednoj strani, i onih moćnih snaga u SAD koje bezrezervno podržavaju cionističku politiku Izraela, na drugoj strani...“ (str. 69.). Ključnu ulogu, prema istraživanjima Durakovića, u takvim aktivnostima igraju jevrejski i kršćanski cionisti.

U kontekstu navedenog, akademik Duraković podcrtava činjenicu da je „kršćanski cionizam omogućio stvaranje Izraela kao države a on i danas neprestano osnažuje tu državu, odnosno cionističku politiku koja je rasistička, apsolutno netrpeljiva prema svim Arapima na Bliskom istoku, a ne samo prema Palestincima. U vezi s tim, navest ću samo jedan kratki citat: „Mi, današnji jevrejski cionisti, imamo zahvaliti kršćanskom cionizmu na pomoći da ostvarimo naš primarni plan: stvaranje židovske države koja ne prihvaća druge narode za svoje građane“ (G. Halsell, „Proročanstvo i politika“, str. 173.).

Akademik Duraković „pod kršćanskim cionistima ne misli na sve kršćane, a posebno ne na katolike već prvenstveno na kršćanske ekstremiste koje predstavljaju evangelisti u SAD, a koji danas broje više od 40 miliona. To su teleevangelisti budući da imaju nevjerovatno velik broj vrlo gledanih, utjecajnih TV stanica širom SAD (i Kanade), veoma velik broj radio stanica, te da te medije neštedimice koriste za podršku cionističkoj politici u Izraelu i izvan njega. Izvanredno su organizirani, hiperaktivni – do neslućene agresivnosti prema islamu, posebno prema Arapima. Raspolazu i ogromnim materijalnim sredstvima te primaju velik broj donacija od kojih su mnoge anonimne, itd.“. (str. 70.).

U kontekstu navedenog, Duraković ističe da su pored jevrejskih cionista, zapravo i „teleevangelisti najmoćnija, najbolje organizirana i najagresivnija snaga koja uopće ne razdvaja vjeru i politiku: oni politiku vode prema vjerskim načelima, prema proročanstvima (da: prema proročanstvima!) u svetim tekstovima, čvrsto uvjereni da su ti tekstovi direktna Božija zapovijest njima kako treba da djeluju da bi se ta religijska proročanstva ostvarila u svijetu u kome mi živimo“. (str. 71). Također, Duraković u vezi s navedenim, naglašava da „te moćne religijsko/političke ekstremističke organizacije čvrsto vjeruju i propagiraju da je njihov zadatak da upravo na Bliskom istoku, u našem vremenu, „proizvedu“ Armagedon kao nuklearni smak našeg svijeta, kao okončanje historijskog vremena. Oni snažno vjeruju da su dužni da to učine – upravo kao vjernici koji „ostvaruju“ proročanstva svetih tekstova – jer je, prema njihovom vjerovanju, Armagedon, ili nuklearni smak svijeta, uslov da bi se pojavio Mesija koji je, navodno, najavljen“. (str. 76.).

Ovakva promišljanja i nalazi akademika Durakovića, imanentno, sa geopolitičkog aspekta, postavljaju pitanje: da li svijet treba pristati na svrhovitost svijeta kakvog propagiraju i prakticiraju jevrejski cionisti i evangelisti“!? I dalje, da li svi narodi objavljenih religija kao što su judaizam, kršćanstvo i islam trebaju i moraju čekati Mesiju, nakon nuklearne kataklizme, kakvu zagovaraju jevrejski cionisti i kršćanski evangelisti?! Čini se da je religijski i politički ekstremizam cionista i kršćanskih evangelista u funkciji

„indirektnog pristupa“ kojim bi se narodi na prostoru Palestine, Bliskog Istoka, pa i čitavog svijeta „skuhali“ za eksterminatorske ratove, kako bi se pojavio Mesija. Sigurno je, da i pored genocida u Gazzi, odnosno Palestini, muslimani u većini arapskih i drugih zemalja (uprkos inertnosti), kršćani u većem dijelu svijeta, a posebno narodi u Kini, Indiji i na drugim prostorima svijeta neće pristati na ovakvu historijsku perspektivu. Dakle, narodi na Bliskom Istoku i u drugim dijelovima svijeta još uvijek nisu „skuhani“ da bi pristali da se masovno uključe u i saglase sa potpuno iracionalnim i nadasve zločinačkim ratovima kakav se danas vodi u Gazzi i drugim dijelovima Palestine i arapskih zemalja.

Sagledavajući palestinsku tragediju i genocid koji se događa nad Pelestincima od strane cionističkog režima Izraela, Duraković posebno naglašava značaj i aktivnosti novinske agencije *Al Jazeera*. Dakle, u esejima „Pohvalnica *Al Jazeera*“ i „*Al Jazeera* – otok istine na pučini našega svijeta“, bosanski akademik Duraković na veoma razložan način argumentira o tome šta bi bio svijet bez *Al Jazeera*. S tim u vezi Duraković naglašava „zamislimo šta bi bilo s kolektivnom žrtvom (šehadetom) palestinskog naroda bez te titanske medijske borbe *Al Jazeera* da zahvati i u svijet odašilje istinu o gotovo mitskoj borbi Dobra i Zla na području Gazze, gdje je nevino, nedužno Dobro oličeno u pobijenoj (palestinskoj) djeci, u stotinama pobijenih profesora, razorenih škola, bolnica, gdje je do sada u kolektivni šehadet svoje živote ugradilo više od 140 novinara...“ (str. 24.). Čestitajući novinarima *Al Jazeera* Svjetsku nagradu za slobodu medija UNESCO / Guillermo Cano za 2024. godinu, Duraković kategorički tvrdi da je „*Al Jazeera* najveća vrijednost arapskoga svijeta, i ne samo njega: ona je otok („al jazeera“ znači „otok“) na opustjeloj pučini na kojoj se namnožilo toliko krvožedna zvjerinja. Sada svjedočimo a tek će budućnost zabilježiti – bude li uopće budućnosti – koliko je dragocjena svjetlost *Al Jazeera*“.

U izvanrednom eseju „Gazza nije nikakva tkanina za zavoj, to je odvajkada 'grad izuzetnosti, snage i moći' koji je nadživio sve svoje osvajače“, iz maja 2024. godine, Duraković razobličava krivo tumačenje toponima Gazza i propagandnu aktivnost medija u našoj zemlji, regiji i svijetu koji „kazuju kako je naziv Gazza nastao u vezi s tamošnjom, navodno, proizvodnjom svile, ili nekakve tkanine koja se koristila kao zavojni materijal“. U vezi s navedenim, Duraković na temelju recentnih istraživanja naglašava da su „sve moćne carevine protutnjale tu i nestale su, a Gazza ih je nadživjela. U svim tim razdobljima grad je imao naziv (nije to teško provjeriti u relevantnim leksikografskim izvorima) koji se fonetski i morfološki neznatno prilagođavao jezicima osvajača, ali su ti derivati ostajali u istome semantičkom polju u kome je arapski naziv Gazza: moć, sila, snaga, izuzetnost (u antici je nazivan izuzetnim gradom), onaj koji se odlikuje od drugih i sl.“ (str. 29.).

U tekstovima kao što su „Dvije hiljade godina stradanja“ i „Dvije milijarde muslimana spava dubokim povijesnim snom“ koji su pisani tokom 2021. godine, akademik Duraković nagovještava kataklizmu i genocid u Gazzi koji se ubrzano dešava u 2023. i 2024. godini. Pišući o narodu Izraela koji je dvije hiljade godina trpio egzodus i izgone, Duraković, između ostalog, uočava da na primjeru Jerusalima, Palestine i drugih arapskih prostora „gledamo kako povijesni mučenici (pripadnici naroda Izraela- op.a.) na svome najzad dosegnutom cilju dokazuju da su kroz vlastitu patnju učili kako će druge – upravo one nevine – uvoditi u isto stradanje“. (str. 90.).

U kontekstu navedenog, Duraković za stradanje Gazze i drugih dijelova Palestine, pored cionističkog režima Izraela, na direktan način optužuje „dvije milijarde muslimana koji spavaju dubokim povijesnim snom. Oni su objekt a ne subjekt povijesti koja se upravo stvara u epskom totalitetu“. (str. 92.). Kao orijentalist i arabist, intelektualac koji je hrabro diže glas protiv eskalacije nasilja na Bliskom istoku, a posebno bjesomučnog razaranja Gazze, akademik Duraković uzvikuje: „Nemamo pravo šutjeti na zlo koje se dešava! Dignimo svi svoj glas!“.

Pored navedenog, u eseju „Ubijanje Gazze, najvećeg logora na svijetu“, Duraković se kritički odnosi prema „upadu Hamasa na područje toga ekstremističkog režima (koji je okupirao tuđu zemlju)“, te s tim u vezi naglašava da „**nasumično ubijanje njenih civila** ne odobravam: civili nikada i nigdje ne smiju biti meta“. (str. 134.). Istovremeno, autor veoma decidno navodi da „taj čin ne odobravam, ali ga razumijem. Naime, treba barem pokušati shvatiti kako se osjeća dva miliona ljudi u **najvećem logoru na svijetu tokom 75 godina**. Ni Izrael ni međunarodna zajednica nisu učinili ništa efikasno da dokinu to užasno stanje koje i može dovesti samo do **kolektivnog samoubilačkog pohoda Palestinaca**. Oni su dovedeni u situaciju totalnih očajnika kojima je smrt spasenje od preduga zlopačenja i neizmjerne ponižavanja“. (str. 134- 135.).

U esejima „Bosna i Palestina“, te „Svijet poslije Gazze ne može više biti isti“, akademik Duraković naglašava da će „tragična zbivanja u Gazzi sigurno osnažiti islamofobiju i ojačat će desnicu u Evropi. U konsekvencijama, to može imati posljedice i za BiH“. (str. 136). Komparirajući ratna događanja u Palestini i ranije u Bosni, Duraković zaključuje da "nakon ovako kolektivnog šehadeta kao što je Gazza (prije toga Bosna)", ali i nakon ovako očiglednog svrstavanja većine zapadnih vlada na stranu genocida i zločina – "svijet više ne može biti isti". U kontekstu navedenog, podcrtava da je "...upravo sada, **od Bosne do Gazze, zapadni svijet (dabome, i kukavna saučesnička pasivnost muslimanskog svijeta!) ostao bez moralne vertikale**, svrstavajući se, masovno i institucionalno, na stranu očiglednog i užasnog, masovnog zločina“. (str. 147.).

Akademik Duraković u svojim tekstovima – esejima na dosada neuobičajen način u bosanskoj periodici kazuje o kletvi koja može stići „Narod odabrani koji zlo čini“. S tim u vezi on kategorički tvrdi da će Narod Odabrani - Izraelce bez izuzetka stići „Kletva svete zemlje, kletva djece osakaćene, pobijenih maslina i betoniranih bunara“. Dalje Duraković, kao da želi da Gospodaru svjetova dodatno prenese užasavajuće informacije o zlu u Palestini kazuje i sljedeće: „Neizmjerni zulum ne čini samo prema Čovjeku Narod Odabrani već i prema svekolikoj svetoj zemlji Palestini, čak prema njenome svetom drvu Maslini, čak prema bunarima, prema dragocjenoj vodi u dubini. Ne zatiru samo nedužne ljude nego čak i maslinjake i vode – toliko je temeljit u zlu svome takozvani Narod Odabrani... Ne može ostati bez Božije odmazde to temeljito zatiranje čak i Maslinjaka i vode, ta pomama objesti i mržnje“ (str.150-151.).

Zaključujući svoja istraživanja o genocidu nad narodima Palestine, Duraković u veoma znakovitom i višeznačnom eseju „Vjerski karakter genocida nad Palestincima“, naglašava da se „u aktualnom genocidu u Gazzi (ali i na Zapadnoj obali) može čuti ili pročitati i u BiH netačna „ocjena“ kako to nije vjerski rat. Pri tome se navodi kako je to „politički rat“, rat za teritorij, ili se naprosto kaže kako to nije vjerski rat i ne obrazlaže se njegov karakter“. (str. 152.). U vezi s navedenim, Duraković prezentira vjerodostojne argumente na temelju kojih se može reći da se u Palestini događa vjerski genocid nad Palestincima, pa kaže: „... bjelodano je jasno da cionistička dehumanizacija Palestinaca počiva na „vjerskoj argumentaciji“ i da je potpuno „očišćenje“ Svete zemlje od Arapa dogma cionizma kojeg čini dio Jevreja i (tele)evangelisti koji su izuzetno moćni i koji su, kao cionisti, radikalniji i od jevrejskih cionista. Oni kreiraju aktualnu politiku na Bliskom istoku isključivo prema proročanstvima svetih tekstova, što znači da je njihova politika sakralizirana do najgrubljeg fanatizma. To je najsirovija vrsta rata koji koristi ogromnu moć političkih subjekata radi ostvarivanja ciljeva prema biblijskim i drugim proročanstvima“. (str. 153.). Bez obzira na moguću kataklizmu Svijeta, koja može biti posljedica vjerskog genocida u Palestini, Duraković svoja promišljanja zaključuje, ipak optimistično, te u tom smislu podcrtava sljedeće: „Međutim, potrebno je imati u vidu da se hebrejstvo ne može bez ostatka svesti na cionizam: ima veoma uglednih jevreja koji snažno osuđuju cionistički genocid nad Palestincima: od izuzetnog naučnika Noama Čomskog do nemalog broja rabina“. (str. 156.).

I ova Durakovićeva izvanredna i na temelju činjenica zasnovana knjiga o Palestini i genocidu koji se događa nad njenim narodom od strane cionističkog režima iz Izraela, na osebujan način svjedoče i o stilu i jeziku autora, kao i metodama koje je u istraživanjima koristio. Kao i u nekim prethodnim knjigama, Durakovićev stil i jezik su u osnovi kombinacija znanstvenog i

publicističkog stila. Odlikuju ga, dakle, logičnost, tačnost i preciznost s jedne strane, ali i empatija, lirski toplina i znanstvena akribičnost, s druge strane. Na kraju treba reći da bosanski akademik Esad Duraković ovoj zahtjevnoj materiji pristupa iz perspektive prosvjetiteljstva, vršeći dekomponiranje po mnogo čemu, nametnutih „vrijednosti“ (cionizma i evangelizma), uz istovremeno izbjegavanje potvrđivanja „starih“ ili pak formiranja „novih“ mitova o njihovom mjestu i ulozi u razvoju i perspektivama Bliskog Istoka, a posebno Palestine. I ova Durakovićeva knjiga o Palestini i genocidu koji se događa nad palestinskim narodom, dramatično je upozorenje svijetu, posebno vladama Zapada da je krajnje vrijeme da se poduzmu ozbiljne aktivnosti kako bi se spriječio Armagedon kojeg bez ikakve zadržke prizivaju i rade na njemu cionisti iz Izraela u saradnji sa evangelistima iz SAD i drugih zemalja Sjeveroatlantskog saveza. Također, bosanski akademik Esad Duraković svoje mišljenje i aktivizam o genocidu koji se događa u Palestini, jasno i do kraja angažirano prezentira na način kako je to i njemački filozof Hegel kazivao: „Sloboda se događa u oporbi prema postojećem“, dakle, protiv banalnosti svakodnevnice. Drugim riječima Duraković se suprotstavlja posvemašnjoj šutnji zvaničnika i medija iz većine Zapadnih zemalja, zemalja Bliskog Istoka, pa i svijeta u najširem smislu, iako im se direktno u „živom prijenosu“ podastiru činjenice o genocidu nad narodom Palestine od strane cionističkog režima Izraela.

Vjerujemo da je Durakovićeva knjiga svojom ukupnom intencijom, usmjerena protiv mitologiziranja, kako muslimanskog, tako i cionističko-evangelističkog subjekta, koji, ne polažući nikome računa i degradirajući sve vidove znanja i prakse, mogu „da neprekidno nastavljaju ili održavaju svoje mitove odijevajući ih u vjersko i naučno ruho“. Jer, krajnji ishod izraelskih osvajačkih ratova na Bliskom Istoku (Palestina, Liban, Sirija...), odnosno eshatološke eksterminacije drugih (Arapa), potpomognut SAD i drugim vladama Zapada, može biti „kolonijalizam i ropstvo“. (Đidić Fuad u tekstu „Od 9/11 do 7/10: Gaza umire pod nasrtajima izraelskih bombi“, objavljen 13. 10. 2024. godine na portalu „Oslobođenje“). Kolonijalizam je jedno potpuno drugačije zlo koje prepoznajemo kao - “konstrukciju kolonijalnih entiteta” koji će u svojoj biti nositi osvajački, porobljivački, otimački karakter. U tom osvajačkom mentalitetu sadrži se duh iskorjenjivanja drugih i drugačijih naroda, takvih koji se ne uklapaju u koncept judeo-kršćanske kulture bijelih osvajačkih naroda. Izrael je oličenje tog kolonijalizma zasnovanog na krvi i stalnom ratovanju. Utjelotvorenje ambicije Zapada za osvajanjem, formiranjem velikih država superiornih i nadmoćnih na autentičnom tlu drugih i drugačijih.

Durakovićeve knjige u značajnom obimu predviđa ovakav mogući rasplet događaja u Palestini i na Bliskom Istoku, pri čemu „u takvoj situaciji potpune neizvjesnosti najbolje što mi u Bosni i Hercegovini možemo očekivati je još više polarizovan, podijeljen i fragmentiran svijet. Europska unija koja je jedino rješenje za Bosnu i Hercegovinu u takvoj konstelaciji odnosa završit će još više desno, još dublje ušančena u pripremi za sukob sa Rusijom, kao i politički i intelektualni sukob sa novom filozofijom globalnog Juga“.

Definitivno, Durakovićeve knjige o Palestini, nama u Bosni i Hercegovini kazuje da Zapad (SAD i EU) više nije voljan da se bori za veliki zajednički cilj. Recimo, „mirovnjaci“ koji žele da se ruski rat u Ukrajini i izraelska agresija u Palestini prekine pod bilo kojim uslovima, na kraju će braniti svoje lagodne živote i spremni su da za to žrtvuju Ukrajinu i Palestinu. Dakle, svjedoci smo „dezintegracije zapadnog svijeta“, pa zbog toga mi u Bosni i Hercegovini trebamo presjeći „našu opštu nespremnost da se upustimo u političke borbe. Donošenje kolektivnih odluka kako bi se spriječile predvidive nesreće izrazito je *politički proces*“, zaključuje slovenački filozof Slavoj Žižek.